

Спецвипуск

МОСКОВСЬКИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ДУМАЄМО · БОРЕМОСЯ · ЖИВЕМО

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 20 листопада 1986 року

№ 139 (3802).

Ціна 2 коп.

На сесії Верховної Ради СРСР

МОСКВА. (ТАРС). 18 листопада депутати Верховної Ради СРСР продовжили на роздільних засіданнях палат почате напередодні обговорення питань про Державний план розвитку країни на 1987 рік, про хід виконання плану в поточному році, про Державний бюджет СРСР на 1987 рік і про виконання бюджету за 1985 рік.

Депутати, які виступали в Раді Союзу і Раді Національностей, говорили про одностайне схвалення радянським народом внутрішньої і зовнішньої політики партії і держави, спрямованої на прискорення соціально-економічного розвитку країни, на відвернення ядерної катастрофи і зміцнення миру на землі.

Промовці пропонували схвалити подані проекти плану та бюджету країни на наступний рік.

На сесії відзначалося, що попередні підсумки цього року свідчать про вищі, ніж торік, темпи розвитку народного господарства. Забезпечуючи високі темпи на основі використання резервів, поліпшення діяльності всіх ланок народного господарства, посилення ролі трудових колективів, необхідно рішучіше здійснювати перебудову, дедалі більше включати в дію довгочасні стратегічні фактори економічного зростання.

Зміцнення режиму економіки, посилення зацікавленості трудових колективів у дбайливому веденні господарства дало змогу намітити значне зниження собівартості й зростання прибутку. Ці показники від-

[Закінчення на 2-й стор.].

Терези світових сил.

Плакати О. БОСОВО.

Наша країна — Бангладеш появилася на карті світу в результаті розпаду колоніальної системи імперіалізму. Ледь звільнившись від колоніальної залежності, моя батьківщина стала об'єктом впливу неоколоніалістів. І нині народ Бангладеш переживає важкий період у

МАЙБУТНЄ ВСЕЛЯЄ НАДІЇ

своїй історії, обумовлений наявністю цілого ряду соціально-економічних проблем: масовою неграмотністю, безробіттям, релігійними суперечностями... Все це — наслідки колоніальної політики колишньої метрополії — Великобританії та дискримінаційної політики Пакистану.

Прогресивні сили моєї країни, в тому числі й Комуністична партія Бангладеш, завжди вели послідовну боротьбу за забезпечення демократичних прав трудящих, здійснення соціально-економічних перетворень в інтересах народу. І завжди провідною зорею борців за справедливість була країна великого Леніна, країна переможного Жовтня. Саме у радян-

ського народу ми вчимося наполегливості в досягненні мети, пам'ятаючи слова Джавахарлала Неру: «Якщо майбутнє вселяє у нас надії, то це у великій мірі завдяки Радянській Росії».

Ми, громадяни Бангладеш, навчаючись в Кіровограді, маємо можливість наглядно побачити, яких успіхів досягнув радянський народ за 69 років після Великого Жовтня. В інституті сільськогосподарського машинобудування до наших послуг — зручні, добре обладнані аудиторії, нас навчають висококваліфіковані спеціалісти, ми спілкуємося і дружимо із нашими ровесниками з різних країн. Особливо imponує те, що ваш народ не зупиняється на досягнутому, що він працює над вдосконаленням суспільства розвинутого соціалізму. Ми, громадяни Бангладеш, розуміємо і підтримуємо вас.

Але й тут, у вашій чудовій країні, ми ні на мить не забуваємо про свою батьківщину, не перестаємо думати про її майбутнє. Політичні події останніх тижнів свідчать: у Бангладеш теж намічаються певні позитивні зміни. І ми віримо: йдучи шляхом, вказаним Великим Жовтнем, ми зуміємо остаточно покінчити з ганебним минулим. «Мир, труд, соціалізм» — ось наші гасла.

Парімола Чандра БІСВАС,
студент 3-го курсу Кіровоградського
інституту сільськогосподарського ма-
шинобудування.

На сесії Верховної Ради СРСР

[Закінчення. Поч. на 1-й стор.]

повідати завданням п'ятиріччя. Однак можливості для їх поліпшення великі. Повинна бути різко зменшена кількість збиткових підприємств, у тому числі в агропромисловому комплексі.

Треба буде рішуче вдосконалювати економічну роботу в усіх ланках народного господарства. Поставлено завдання кардинально змінити ставлення до питань технічного рівня і якості продукції з боку кожного працівника. Запровадження державного приймання сприятиме підвищенню якості продукції, а це є неодмінною умовою розв'язання і проблеми кількості, повнішого задоволення різноманітних потреб

народного господарства і населення.

Реалізуючи настанови XXVII з'їзду КПРС на посилення соціальної спрямованості економічного розвитку, в плані на 1987 рік уперше в повному обсязі розроблено комплексний соціальний розділ, який охоплює виробництво й реалізацію товарів народного споживання, розвиток системи платних послуг населенню, зміцнення матеріальної бази соціально-культурної сфери.

Здійснюватимуться централізовані заходи щодо вдосконалення оплати праці, посилення державної допомоги сім'ям, які мають дітей, поліпшення виховання підростаючого покоління, соціального забезпечення трудящих.

У 1987 році заробітна плата робітників і службовців становитиме близько 201 карбованця, а оплата праці колгоспників у громадському господарстві — 162 карбованці на місяць. Це більше, ніж за п'ятирічним планом на цей рік. Більшими, ніж за п'ятирічним планом, будуть виплати і пільги населенню з суспільних фондів споживання. Відповідно підвищаться реальні доходи на душу населення.

Постійні комісії палат повідомили, що вишукано можливості за рахунок додатково виявлених доходів збільшити видатки бюджету на благоустрій міст, робітничих селищ і сільських районних центрів, на капітальний ремонт будинків

культурно-освітніх закладів та інші соціальні потреби.

Промовці пропонували затвердити Державний бюджет на 1987 рік з урахуванням цих поправок по доходах у сумі 435 682 514 тисяч карбованців, по видатках — 435 509 914 тисяч карбованців.

Депутати Верховної Ради зазначали, що виконання наміченого вимагатиме великої роботи партійних, радянських і господарських органів, громадських організацій. Важливо забезпечити умови для високопродуктивної праці на кожному підприємстві, на кожному робочому місці, широко розгорнути соціалістичне змагання.

Сесія Верховної Ради СРСР продовжує роботу.

ДІЛА ВЕРШИТИ СЛАВНІ НАС КЛИЧЕ КОМСОМОЛ

У Зверненні представників всіх комсомольських поколінь до юнаків та дівчат республіки у зв'язку з 68-ю річницею Ленінського комсомолу є й такі слова: «Крокувати впевнено й активно в ногу з п'ятирічкою, бути попереду — це означає: задавати тон у соціально-економічному оновленні суспільства, прискоренні науково-технічного прогресу, по-господарському вести справу...». Працюючи над створенням високоефективної техніки, комсомольці проектно-конструкторського інституту теж сповна усвідомлюють свою відповідальність перед сільським господарством країни у вирішенні насущних завдань, висунутих XXVII з'їздом КПРС, Продовольчою програмою. Тому багато зусиль віддаємо на виконання державних планів і своїх соціалістичних зобов'язань. Добрим стимулом послужило в цьому соціалістичне змагання між комсомольськими організаціями інституту.

Проаналізувавши рівень нашої роботи з питань винахідництва, можна дійти висновку, що комсомольці непогано працюють у цьому напрямку. Це підтвердив і конкурс на кращу рацпропозицію, переможцем якого став В. Олешко. Комсомольцеві Олександрові Диничу присвоєно звання «Кращий молодий раціона-

лізатор Кіровоградської області». Подяки за активну участь у раціоналізаторській роботі були винесені також спілчанам Г. Кравцову, Т. Вітько, Г. Українцеву, М. Бондаренку.

Однією з актуальних проблем, які вирішує зараз колектив інституту, є впровадження системи автоматизації проектних робіт (САПР), що дозволить значно скоротити строки розробок, якісно підвищити їх науково-технічний рівень та продуктивність праці конструкторів, звільнити їх від одноманітних робіт. До 1990 року в нашому інституті повинно бути автоматизовано 25 процентів проектних робіт.

Великі і відповідальні завдання стоять перед комсомольським колективом проектно-конструкторського інституту по виконанню планів дванадцятої п'ятирічки. Тож сьогодні, всім серцем підтримуючи Звернення представників всіх комсомольських поколінь, комсомолія інституту дбає про підвищення організованості й бойовитості спілкової і неспілкової молоді, мобілізацію її творчих сил.

Л. ОДУДОВА,
секретар комітету комсомолу проектно-конструкторського інституту виробничого об'єднання по сілках «Червона зірка».

Поглиблене вивчення суспільних наук, вважає третьокурсник фізико-математичного факультету Кіровоградського державного педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна Андрій Бондаренко, сприяє громадському становленню людини, вихованню у неї активної життєвої позиції. Слушність цієї думки визнають й інші студенти — майбутні вчителі. Про це вони говорили, зустрівшись із кореспондентом «Молодого комунара» в комітеті комсомолу вузу. Те ж саме засвідчують і їхні відмінні оцінки з суспільних наук.

На знімку: (зліва направо) четвертокурсниці фізико-математичного Оксана ЧЕРНИХ і Валентина НИКОЛЮК, Андрій БОНДАРЕНКО, першокурсниця факультету іноземних мов Ірина ЧАБАНЕНКО, третьокурсник Олександр МОСКАЛЕНКО та четвертокурсник Олександр ДРАЧЕНКО з факультету іноземних мов — ті, хто особливо зацікавлено вивчає в інституті суспільні науки.

Фото В. ГРИБА.

СЕРЦЕМ—

«Мені важко відвести очі від цих експонатів під стеклом, важко уявити, що поіржавіли, зносились, розсипались стволі зброї, із якої ми вели вогонь, а ось самі ми живі і стоїмо над цим прахом. Ойже, порівняння людини із сталлю і її гартування — лише образ. В житті загартованість людська для сталі — зразок».

Ці слова Євгена Долматовського із його документальної книги «Зелена брама» згадалися мені, коли переступив поріг однієї з кімнат народного музею села Підвисокого, що в Новоархангельському районі. Саме вони передають настрій при огляді експозиції, присвяченій героїзму воїнів 6-ї і 12-ї Армій, які прийняли на себе перші удари фашистських полчищ у серпні 1941 року. Людям нескореного духу, люди з легенди дивляться на нас ірзів час, ніби запитують, що ми зробили заради пам'яті, заради народу, заради миру.

Про напружений пошук краєзнавців і червоних слідопитів Підвисокого свідчить солідна пошта з усіх кінців країни. На адресу музею надходять вітальні листівки, сувеніри, альбоми, рукописи спогадів і вірші.

Розгорнемо один з конвертів із лаконічним надписом: «Музеєві «Зелена брама». Пише економіст Н. Г. Паршикова з Алтаю:

«Не вистачає таких слів, щоб сповна висловити велику вдячність Вам, дорогі мої люди, за турботу про мого батька — старшого політрука 211-ї десантної бригади Г. С. Парши-

кова, який загинув поблизу Підвисокого. Довгі роки ми не знали про його долю, адже ще в сорок першому одержали страшну звістку: «Пропав безвісти на Південному фронті». Від Вас я дізналася, що мій батько до останніх хвилин свого життя був мужньою і гідною людиною!».

В СЕЛІ

І таких листів не один десяток, адже червоним слідопитам вдалося офіційно встановити імена й місця захоронення 90 бійців і командирів, які тривалий час після Вітчизняної вій-

Жага життя.
Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

ни вважались пропалими безвісти!

Пошуки полеглих за Батьківщину ведуться з 1969 року.

Їх очолює викладач історії, заслужений працівник культури, учасник Великої Вітчизняної війни Д. І. Фартушняк. Його помічниками стали члени правління місцевого колгоспу «Дружба», виконкому сільської Ради і, звичайно ж, школярі.

На базі музею прозодиться ряд військово-патріотичних заходів. 22 червня 1978 року, тут вперше в області було проведено вечір вшанування солдатських адів — дружин воїнів, полеглих на фронтах Великої Вітчизняної війни. Тепер такі вечори стали традиційними. В

участі у проведенні заходів музейної ради старшокласники Тетяна Абіяка, Віктор Запириничний, Валентин Макогон, Галя Хашеватська. Вони листуються з ветеранами війни, виступають як екскурсоводи, займаються пошуковою роботою. І завжди поруч з ними добрий наставник і порада Д. І. Фартушняк.

Його захопленість краєзнавством, відмінне знання історії, глибока повага до людей праці передались багатьом його учням. Деякі з них пішли слідами вчителя і нині займаються викладацькою й дослідницькою роботою, пов'язаною

ПІДВИСОКОМУ

їх підготовці бере участь сільська молодь. На них вдови дають наказ молодим гідно нести естафету фронтовиків, а комсомольці й піонери звітують про те, як вони втілюють цей наказ у своїх буденних трудових справах і навчанні. Цього року молодь села зустрічала ветерана Великої Вітчизняної війни генерала Т. Р. Пекарського, який привіз священну землю із Мамасового кургану. Фронтвик прибув на запрошення ради музею для участі на вечорі солдатських адів.

Щорозу в музеї організовують урочисті проводи юнаків на службу до Радянської Армії. Хлопцям вручають дрібні землі рідного краю, густо политі кров'ю її захисників. Старші товариші дають наказ молоді бути гідними воїнами, оміло і мужньо боронити свою Батьківщину.

Особливо активно беруть

з історичною наукою. Так, Лариса Арбузова, яка закінчила історичний факультет Одеського держуніверситету, нині викладає історію в Уманському сільськогосподарському інституті, очолює роботу інститутського краєзнавчого музею.

Під час чергової відпустки Юрій Потапенко багато часу проводить у розмовах із своїм колишнім учителем Фартушняком. Чимало говорили і про музейні справи... Юрій — викладач історії в Тобольському ПТУ річковиків. За прикладом свого вчителя зібрав зацікавлених краєзнавців і разом з ними створює музей в училищі.

Плине час. Пошуки героїв, створення літопису постатнього розвитку народної культури, соціалістичних перетворень у житті сучасного радянського села триває. Естафету великої й благородної справи сьогодні переймає молодь.

Д. ТАНСЬКИЙ.

ПАРТІЯ, ДЕРЖАВА, МИ

Так називається конкурс-вікторина, яку редакція «Молодого комуніста» проводить спільно з обласним комітетом комсомолу на честь 70-річчя Великого Жовтня. В ході конкурсу кожен з нас зможе ще раз перевірити себе у знанні радянських символів, творів класиків марксизму-ленінізму, історії комсомолу Кіровоградщини. Змагання проходитиме у чотири тури. Відповіді на кожне запитання оцінюватимуться за десятибальною системою. Враховуватимуться якість їхнього викладу і оформлення, науковість. Підсумки буде підбито напередодні святкування

70-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції.

До участі в конкурсі запрошуються всі бажаючі. Переможців чекають нагороди: за перше місце — турistica поїздка, за друге — цінні подарунки.

ЗАПИТАННЯ ПЕРШОГО ТУРУ КОНКУРСУ-ВІКТОРИНИ

1. В. І. Ленін, звертаючись до комсомолії, говорив: «Без роботи, без боротьби книжне знання

комулізму з комуністичних брошур і творів нічого гірше не варте...». З якої праці Леніна взято ці слова? Коли вони прозвучали вперше?

мольський значок?

2. У який час комсомол вперше одягли комсомольські значки? Що символізує собою комсомольський значок?

3. Пісня «Комсомольцы — добровольцы» відома всім. Яка історія її створення, хто автор?

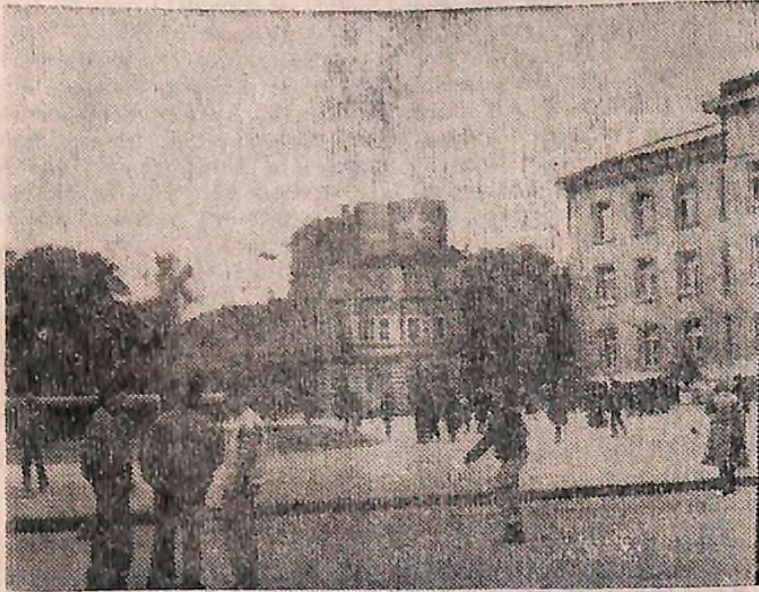

4. Коли народилася Єлисаветградська комсомольська організація? Розкажіть про її фундаторів і перших членів. Назвіть прізвища делегатів від комсомольців Єлисаветграда на І з'їзд комсомолу України.

створення герба.

Відповіді на запитання першого туру надсилайте на адресу редакції не пізніше 15 січня наступного року за поштовим штемпелем.

Від Добруджі до Пловдива

Група туристів з Кіровоградщини — молодих переможців соціалістичного змагання — побувала недавно в Народній Республіці Болгарії. Найбільше часу наші земляки провели в Толбукінському окрузі, де брали участь у XVI засіданні Міжнародного клубу молодих механізаторів «Кіровоград — Толбукін», відвідали визначні історичні місця краю і — найголовніше — зустрілися з болгарською молоддю; ці зустрічі мали й чисто практичне значення: кіровоградці наочно знайомилися з роботою болгарських друзів по закріпленню молоді на селі, впровадженню передового досвіду соціально-культурного розвитку сільських населених пунктів, обмінювалися думками щодо різних аспектів сучасності.

На знімках: пам'ятник капітанові I рангу Дмитру ДОБРЕВУ; на вулицях міста Стара Загора.

Фото Т. МАРИНИЧ
і В. ГРИБА.

Вулиця Кіровоградська

...Іх було семеро. Їхнє непереборне бажання зарадити біди, пошвидше справитися з роботою не пропали на марне. Виконали робіт на 24 029 карбованців, що на одного чоловіка за вахту склало 3432 карбованці (за день — 229 карбованців).

Вручаючи другій зміні об'єктів, семеро будівельників висловили побажання, щоб завоюванням другим місцем у змаганні серед споріднених МПМК не поступалися.

Залишали будівельники Полісся, вже знаючи: адміністрація Кіровоградського обласно-

го об'єднання з агропромислового будівництва нагородила їх за ударну роботу грошовою премією. Та хлопці сказали мені, що найбільшою радістю для них була вдячність поліщуків. А найсильніше, що вони відчували, прощаючись із Київщи-

«Невже це є та

Указом Президії Верховної Ради Союзу РСР нагороджено медаллю «За відвагу» рядового Лисенка І. В. Нині Іван Лисенко, житель с. Глодос Новоукраїнського району, навчається у Кіровоградському технікумі по підготовці керівних кадрів колгоспів і радгоспів.

Основне завдання було виконано: у важкодоступний район колона з продовольством прибула в строк і при стопроцентному збереженні вантажу. Після короткого перепочинку належало повертатися.

Щойно закінчився обід і в цю спекотну полуденну пору хотілося полежати десь у затінку. Хоча чого там спекотну. Була осінь. Температура впала до плюс 45°C. А влітку в Афганістані значно жаркіше. Кажуть, ніби, на сопці Орліній термометр зупинився на позначці 73. Важко повірити. Але хлопці були вже не перший день на цій землі і трохи звикли вдихати повітря, яке ніби ніяк не може заповнити легені (хочеться прохолоди), навчилися економно витрачати воду. Спочатку кожен намагався напиться досхочу, але спрагу вгамувати не вдавалося і тоді тільки ставало зрозумілим, чому люди бували в подібних випадках «задовольняються» лише зволоженням уст.

Пролунала команда шикуватись. Основні сили сарбосів (афганські солдати) і радянських солдатів залишалися з колоною, а частині воїнів, в яку входив Іван Лисенко, було наказано виїхати вперед для блокування дороги біля одного з населених пунктів: за оперативними

даними, саме в цьому місці блукала банда басмачів.

Рядовий Лисенко вже півтора року водив БТР по цих кам'янистих дорогах. І завжди намагався пильно вдивлятися (хоча, хіба встежиш?), щоб не налетіти на міну. Кілька разів йому здавалося, ніби страшна начинка знаходиться під черевом машини і зараз має вибухнути. Та люди до всього звикають, а постійне відчуття тривоги шліфує характер, наповнює життя особливим змістом, привчає руки до раціоналізму. Колись би, можливо, що думав, для чого те чи інше робити. Зараз мозок був налаштований лише на прийом команди. І тут же слідувало виконання.

Старший групи Сергій Ковальов був у БТРі Лисенка, який очолював колону. Слідом йшли кілька ГАЗ-66 і знову бронетранспортер. Дорога вилася гадюкою серед невисоких гір, через перевали, зрідка вискакуючи на рівнину. Видимість, особливо з підвищення, була напрочуд доброю. Вдалині вижалося марево. Здавалося, ніби хтось стоїть біля багаття і розгортає його палицею, язика полум'я здіймаються ще вище і перетворюються в лакову прозорість. За якусь мить з цієї прозорості проявляються чіткі обриси кишлака, виноградники, трохи збоку — руїни (Можливо, ще зовсім недавно тут також було поселення. Важко збагнути, чому люди обов'язково повинні все зруйнувати вщент, щоб потім починати будувати спочатку. А втім, не всі ж хочуть руйнувати, та вже й коли візьмуться до будівництва, то робитимуть все

ною, — це почуття чесно виконаного обов'язку.

Тут, у селі Суначах, вони лишили про себе не лише добру пам'ять. На сільській вулиці під назвою Кіровоградська для них відкрилося щось більше, важливіше, значніше. Що ж саме?

— Ви знаєте, — зауважив з цього приводу бригадир Б. В. Семенюк. — Хоч будова наша була не така вже велика за розмірами, але чомусь не полишало нас весь час почуття величності, масштабності будівництва. Певно, було так тому, що з'їхалися сюди буді-

сама мить?..»

по-новому, по-своєму, як народ вирішить. Адже не дім—нове життя будують).

Сергій Ковальов розстебнув планшет: так, саме тут, за цією річечкою вони мають зупинитися. Коли машина в'їжджає на бетонний місток, особливо приємно стає, що припинилася тряска. Десь поруч повітря сколихує вибух. Другий змушує головну машину зупинитися. Задні сходи з'їжджають на обочину дороги.

Всі припали до бійниць. Особовому складу, що знаходиться зі сторони населеного пункту, видно, як за дувалом (глиняна огорожа) спалахують постріли, то в одному то в іншому місці з'являються окремі постаті.

Сергій Ковальов коригує вогонь. Він припав до окуляра оптичного прицілу ПКТ і, стріляючи, дає команди. Потім його місце біля кулемета займає Іван: всім іншим наказано спішитися. Всього п'ятнадцять-двадцять метрів відділяють їх від дувалу, за яким засіли бандити. Коли там вибухає граната, серед стрілянини, чути окремі вибухи. А он через огорожу двоє намагаються втягнути пораненого товариша. Іван опускає дуло кулемета, автоматично натискає на спуск і відмічає, що його постріли досягли цілі: тепер на глиняній стіні замерло троє. Боець переводить вогонь далі, де в міжрядді винограду по неширокому, в 70—80 сантиметрів арику, прямо по поді кілька чоловік тягнуть людське тіло. Душмани не залишають своїх навіть мертвих, цим вони хочуть застрахати, ніби рятують від наруги. Насправді ж, бояться, щоб від них не було пере-

біжчиків: поранених пристрілюють. Тільки страхом, думають вони, зможуть держати людей у покорі.

Кулемет захлинувся: боеприпаси закінчилися. Лисенко вискочив через люк водія і тільки тоді, коли припав до землі біля своїх, побачив: кулюлятивний заряд влучив у роздатку; перебив трубопровод, що вели до рульового, гальм та зчеплення. Ось

Мал. О. БОСОГО.

чому двигун зупинився раптово. Одна сторона бронетранспортера перехилилася набік: колеса прострелені кулями. Якби працював двигун, можливо, компресор міг би ще підтримувати відповідний тиск у шинах, але машина мовчала. Друге попадання в бронетранспортер вони швидше вгадали, ніж побачили чи почули. Десь там спа-

лахував вогонь, з-під башти виліз язик полум'я, після чого повітря струснулося ще раз: зірвалися ящики з боеприпасами. Виявляється постріл із гранатомета пропалив наскрізь броню. Ще кілька хвилин тому він був там, всередині, і навіть важко було уявити, що від нього залишилося б після цього попадання. Але подібні думки приходять Іванові потім, після бою, коли цілу добу лагодитиме пошкоджену машину, щоб вона могла рухатися хоча б на буксирі, для доставки на місце капітального ремонту.

Поруч хтось застогнав, але погляди кількох бійців були спрямовані в інший бік. Лисенко машинально повернувся: неподалік лежало нерухоме тіло рядового Тараханова. Невже може бути такою спокійною смерть? Невже це і є та мить, яка називається подвигом? І навіть не конкретна справа, не кількість знищених ворогів, а секунда розставання з життям переносить людину у вічність. Стривай, та хіба ж це не є справа, хіба віддане без останку життя не є подвигом?! І він, рядовий Іван Лисенко, причетний до цього подвигу. Він також ставив на шальки долі своє життя.

Пораненого перев'язали. Раз по раз дзижчали кулі, дзв'якаючи у броню, рвалися гранати.

Бій тривав близько двох годин. Потім душманам довелося відступити. Хоча, як потім виявиться, їх було близько півтори сотні, вони змушені були залишити позиції. Сьогодні вони вже були вчорашніми. Брала гору влада афганського народу, на боці якої воював рядовий солдат братнього радянського народу Іван Лисенко.

В. АФАНАСІЄНКО,
спецкор «Молодого комунара».

ДНІ ДРУЖБИ МОЛОДІ МОСКВИ І ВАРШАВИ

ВАРШАВА, 18 листопада. (ТАРС). Великим концертом з участю юних самодіяльних артистів і професійних майстрів естради, в якому прозвучали вірші й пісні про Москву і Варшаву, відкрилися тут Дні дружби молоді столиць Радянського Союзу і Народної Польщі. Вони організовані Головним управлінням товариства польсько-радянської дружби (ТПРД).

Свято молодості проходить під лозунгами боротьби за мир і розрядку міжнародної напруженості, підтримки широкомасштабних ініціатив СРСР та братніх країн соціалізму, спрямованих на усунення загрози ядерної війни. Його учасники звернулися із закликом до ровесників на землі рішуче включитися у боротьбу за зміцнення безпеки, дружбу і співробітництво між народами.

У рамках Днів у Варшаві пройнуть концерти російської і радянської музики, відкриються художні виставки, версісажі дитячого малюнка, виставка-продаж радянської літератури. У школах, училищах, на підприємствах міста відбудуться семінари і лекції, урочисті вечори, зустрічі з представниками радянської молоді, в ході яких юні варшав'яни познайомляться з успіхами московських комсомольців у праці й навчанні, в спорті, з організацією культурного дозвілля юнаків і дівчат у столиці СРСР. Особливу увагу буде приділено питанням участі молоді двох братніх країн у справі втілення в життя рішень XXVII з'їзду КПРС і X з'їзду ПОРП.

вельники з усіх усюд. І ми знали, що стали часточною силою, яка не може не здолати біди. Бо за нею, цією силою — цілий Радянський Союз.

А ЗМІНУ бригаді Б. В. Семеновка у ті дні прийшли інші. Була ще вахта, яку згодом прозвали «Вахтою Поліщуків» — завдяки майстрові Петрові Поліщуків та інженерові Михайлові Поліщуків з Помічянської МПМК, які прибули на вулицю Кіровоградську на чолі нової будівельної

бригади. У її складі були Анатолій Нетреба, Володимир Гавришук, Олександр Осіїн, Леонід Полока, Іван Головач, Віктор Царалунга, Анатолій Піщаний та Сергій Нікулєнко.

Коли ця бригада лишала після 15-денної вахти село Суначі, два будинки на вулиці Кіровоградській вже були готові до заселення — одні з перших на будові. Певно, таки не дарма помічянські Поліщуки їздили на Полісся...

Після другої була третя бригада на чолі з Б. В. Неза-

маєм та Г. М. Логіним. А завершувати будову випало на долю четвертої бригади, яку очолювали вже знайомі нам Ю. В. Граданович та Б. В. Семенов. Ті, хто починав будівництво. Кому було, певно, найважче.

Потім було урочисте відкриття житлового масиву. На ньому й було офіційно оголошено, що віднині вулиця носитиме назву Кіровоградська. На добру згадку про тих, хто будував її, хто вклав у цю свою роботу не лише майстерність, а й сер-

дечне тепло та турботу про людей поліського краю. Пам'ятатимуть поліщуки про Кіровоградців, матимуть їх за людей близьких. Та й Кіровоградцям віднині ближчою стала поліська земля. А від їхніх почуттів, од їхньої дружби, перевіреної в біді, ще міцнішим буде і наш великий народ. Адже струмки живлять великі ріки. А з посмішки, з дружнього потиску рук починається велика дружба.

В. ВІЄВСЬКА.

Іванківський район
на Київщині —
Добровеличківка, і

АВТОГРАФ З МАТАГАЛЬПИ

Нікарагуа... До цієї маленької країни у Центральній Америці прикуто сьогодні увага всього світу. Під проводом Сандіністського фронту національного визволення народ республіки впевнено будуватиме нове життя — вільне, щасливе, світле, у боротьбі проти банд «контрас» відстоює завоювання Липнєвої революції 1979 року. Нікарагуа будуватиме воює одночасно, але ні вишколені інструкторами Центрального розвідувального управління США головорізи із зграй контрреволюціонерів, ні 100 мільйонів доларів, які Вашингтонська адміністрація виділила недавно на підтримку «контрас», ні економічні санкції Імперіалізму, спрямовані проти Сандіністської революції, не можуть похитнути віру патріотів у перемогу, волю народу до щастя.

Зацікавлення відомого українського письменника, перекладача, публіциста, літературознавця Юрія Покальчука літературними процесами у країнах «палаючого» континенту, боротьбою їхніх народів за своє національне та соціальне визволення, свободу і незалежність має давні корені. Латинській Америці Юрій Володимирович присвятив дві літературознавчі книжки, переклав українською мовою твори багатьох латиноамериканських письменників: Ж. Амаду (Бразилія), М. Астуріаса (Гватемала), Х. Кортасара (Аргентина), А. Карпент'єра (Куба), О. Паса (Мексика) та інших, побував у Коста-Ріці, Панамі, Мексикі, на Кубі.

А в 1984 та 1985 роках за відрядженнями Спілки письменників СРСР Юрій Покальчук двічі побував у Нікарагуа, зустрічався там з керівниками республіки, — зокрема, з членом Національного керівництва СФНВ, міністром внутрішніх справ Нікарагуа команданте Томасом Борхе, міністром культури всевітньовідомим поетом Ернесто Карденалем, з бійцями Сандіністської армії, молоддю. Враження від цих поїздок стали основою ряду повістей, оповідань, публіцистичних статей, які вже публікувалися в журналах «Київ», «Україна», «Ранок», «Вітчизна», у газетах. Незабаром у видавництвах «Молодь» і «Веселка» вийдуть дві книжки Ю. Покальчука, присвячені революційній республіці, — «Кава з Матагальпи» та «Великий і малий».

ІЛМ привезли непоганий, і біля кінотеатру «Ля Перла» людей зібралося вже доволі, хоч було тільки пів на восьму. Сеанс буде о восьмій, а лишилося продати десятка зо два газет. Чудовий день, все йде легко і просто, ніяких ускладнень, і настрої у Франсіско тому веселі, особливо веселі. Хоч він взагалі не з сумних, але сьогодні наче диявол у нього вселився. «Барикада-а-а-а!!!» — горлав так, що люди довкола перелякано озиралися, а він одразу ж: «Газетку не бажаєте? Вже останні, тільки для вас лишилося!». Чи то через завжди усміщене обличчя чи закликав він умів, як ніхто, але продав газети найшвидше з усіх газетярів у Матагальпі. А в місті їх тридцять, і продають вони різні газети. П'ятнадцять — «Барикаду», бо в неї найбільший тираж, десять — «Ель Нуєво Діаріо» — менший тираж, а п'ятеро — «Ля Пренсу» (у цієї тираж найменший, ще ж і спрямування сумнівне). Франсіско в колі своїх хлопців завжди твердив: «Я «Ля Пренсу» ніколи не став би продавати, це ж газети

проти революції, проти народної влади! Хоч і виходить вона з дозволу уряду, але це газета тих, хто проти нас!». — Ти вже три роки продаєш газети, а я лише перший рік, — образився Антоніо. Пому було десять років, і він продав «Ля Пренсу». — Врешті, мені байдуже, хто і що там пише, моє діло продати! Якби я міг вибрати, то, може, теж продавав би «Барикаду», а дали цю — то що робити! А ти ще злуцаєшся!

— Я не злуцаюся, а кажу правду! Це газета для «контрас», для тих от, кого ще не розкрили, хто сидить і чекає, щоб прийшли грінго і постріляли сандіністів. Ти ще малий, Тоніо, і не тямив, що і до чого...

— Теж мені великий! — скривився Антоніо.

— Як для тебе, то великий, і замовкв, бо заробив... — злуцав очі Франсіско.

— Може й великий, але... дурень! — Антоніо прокричав це, вже тікаючи.

Франсіско погнався було за ним, але швидко зупинився, і повернувшись до кінотеатру. Тут було його місце. Кінотеатр «Ля Перла», всупереч назві, далеко не перлина. Бруднуватий, зате великий. Біля нього і продавав газети Франсіско.

Усе місто було у них, хлопчаків-матагальпінців, що продають газети, поділене на райони, і кожен зазвичай продав у своєму. Це не залежало від того, де хто живе. Франсіско успадкував цей район від Хосе Беніто, який став надто дорослий для такої роботи. Сеньйор Рамірес просто так і сказав тому одного разу:

— Вибач, чаваліто, але шукай роботу! Все! Ти більше нам не годишся!

— Чому? — образився Хосе Беніто.

— А ти поглянь на себе! Знайди дзеркало і поглянь! Вуса пробиваються, женихатися скоро будеш, і на зріст он який...

Сеньйор Рамірес ще не встиг закінчити фразу, як вихопився Франсіско:

— Я забираю район «Ля Перла». Все! Я буду там!

— Ну й прудкий же ти! — засміявся сеньйор Рамірес. — Ще Хосе Беніто тиждень працюватиме...

* * *

Якщо ви захочете знати, що сталося з Франсіско та його друзями далі, слідкуйте за новинками видавництва «Молодь», де готується до друку книга нікарагуанських оповідань Юрія Покальчука.

На знімку: Ю. ПОКАЛЬЧУК із своїми юними нікарагуанськими друзями — героями оповідання **ФРАНСІСКО** та **ХОСЕ** на вулицях Матагальпи.

...На вулицях міста Матагальпи Юрій Покальчук познайомився з вуличним продавцем газети «Барикада» — юним Франсіско. Знайомство це переросло у дружбу радянського письменника і нікарагуанського підлітка; згодом письменник написав оповідання «Три дні Франсіско», уривок з якого ми пропонуємо читачам «Молодого комунара».

З ТЕЛЕ-
ТАЙПНОЇ
СТРІЧКИ
ТАРС

Життя молоді за рубежем

ПАРИЖ. Близько 12 проц. французьких юнаків і дівчат віком від 15 до 18 років вживають наркотики. Про це свідчать опубліковані французьким науково-дослідним інститутом медицини дані підготовлених експертами доповідей.

Ці документи, зокрема, свідчать і про зростання кількості підлітків, які вживають спиртні напої. Тепер близько 22 проц. юнаків і 12 проц. дівчат віком 16 років зловживають спиртними напоями. Експерти також звертають увагу на поширення куріння серед підлітків. Як видно з досліджень експертів, близько 8 проц. юнаків і 10 проц. дівчат віком 15—16 років щодня вкурюють більше десяти сигарет.

Ці дані знову продемонстрували надзвичайно серйозний характер, якого останнім часом набула у Франції пробле-

ма наркоманії. Тепер кількість офіційно зареєстрованих у країні наркоманів досягла 800 тисяч. 97 проц. наркоманів становлять молоді люди віком до 30 років.

Загострення цієї проблеми змусило уряд розробити ряд додаткових заходів по боротьбі з наркоманією.

АНТАНАНАРІВУ. У вищих навчальних закладах Мадагаскару почався новий навчальний рік. До занять приступили близько 40 тисяч юнаків і дівчат — на три тисячі більше, ніж торік. У головному вузі країни — університеті Мадагаскару працює велика група викладачів із соціалістичних держав, у тому числі й з Радянського Союзу. Посланці Країни Рад трудяться в університетських центрах п'яти провінцій країни. Їх працю високо оцінюють малагасійці.

(ТАРС, 12 листопада).

І Міжнародний молодіжний фестиваль «Пісня в боротьбі за мир» здружив багатьох його учасників.

На знімку: кінріот Сотос Константину (зліва) та конголезець Нгалсіама Мбама Альфонс познайомились у Києві. Фото спецкора

«Молодого комунара» В. ГРИБА.

«В номері «Молодого комунара» за 12 серпня ц. р. редакція пообіцяла розповісти про культурні зв'язки СРСР і Китайської Народної Республіки. Певно, ця розповідь зацікавить багатьох...

м. Долинська».

Л. БАЛИЦЬКИЙ.

Як відзначала китайська газета «Чайна дейлі», після «ери безправ'я культурної революції 1966—1976 років» Китайська Народна Республіка повертається на шлях розвитку. З кожним днем напружає темпів складна робота по подоланню відсталості і неписьменності, підвищенню ролі науки, викоріненню психології «чотирьох все одно» (що не робить, як не робить, з якими знаннями і хто не робить — все одно).

Сьогодні китайське суспільство зайняте пошуками форм і методів підвищення продуктивності праці і рівня освіченості працюючих, їхньої трудової активності.

Керівний склад підприємств і установ проходить перевірку «на компетентність», здаючи екзамени при середніх і вищих навчальних закладах. Вимога дня: компетентність — значить освіченість.

З 1 червня 1986 року введено закон про обов'язкову дев'ятирічну освіту спочатку в промислово розвинених районах, а до кінця двохтисячного року він повинен охопити й інші райони країни. Китайська статистика констатує, що сьогодні 23 проценти населення КНР неписьменні або напіписьменні, а 32 проценти дітей одержують

В ІНТЕРЕСАХ ДВОХ НАРОДІВ

лише початкову освіту. Тут слід відзначити, що в КНР діє платна система навчання, охорони здоров'я, соціального забезпечення. Вартість оплати за один рік навчання дитини в школі від 40 до 100 юанів (середньомісячна заробітна плата робітника чи службовця — 100 юанів, а прибуток селянина — 34 юані).

Країна стародавньої світової культури і революційних традицій нині оголосила, що одним з головних її завдань в галузі внутрішньої політики є підвищення матеріального добробуту і культурного рівня трудящих. У вирішенні цього завдання значне місце відводиться розширенню традиційного радянсько-китайського співробітництва в галузі культури, науки і освіти. Переважна більшість китайців вважає, що поступо-

вий розвиток наших культурних зв'язків — велинний часу.

З 1982 року проводяться радянсько-китайські політичні консультації в Москві і Пекіні. Розширюються куль-

турні і спортивні зв'язки. У Москві відкрилися курси, де радянські медики вчитимуться стародавньої китайської голкотерапії.

Китайська сторона проявила цікавість до реформи нашої загальноосвітньої школи і системи вузівської підготовки спеціалістів.

Досягнуто згоди про щорічний обмін торговельно-економічними виставками. Перша китайська виставка 10 серпня нинішнього року закінчила свою роботу в Москві. Її відвідало більше 300 тисяч радянських громадян.

Протягом останніх років книжкові магазини китайських міст значно поповнилися творами радянських письменників, перекладених на китайську мову.

Президент Академії наук КНР Лу Ізясі висловив думку, що відновлення традиційного радянсько-китайського співробітництва хоч і починається з малого, але все ж має міцну основу і багатообіцяючу перспективу поглиблення і розширення наших зв'язків.

Так у нас є великі можливості взаємообміну в галузі культури, освіти, науки і освоєння космосу, вказував М. С. Горбачов.

Ми готові до таких контактів, бо це в інтересах наших двох народів.

О. ПОПОВКІН,
лектор-міжнародник обласної організації товаристів «Знання».

турні і спортивні зв'язки. Успішно пройшли гастролі деяких наших театрів і концертних груп в КНР, виступи радянських спортсменів. Китайські спортсмени, в свою чергу, брали участь в Іграх доброї волі в Москві.

У кінотеатрах Китаю і в телебаченні з великим успіхом демонструвалися радянські фільми «А зорі тут тихі», «Москва сльозам не вірить», «17 миттєвостей весни». Останній, за проханням глядачів, телебачення демонструвало двічі. Незабаром на екранах наших кінотеатрів будуть демонструватися китайські фільми, які ми одержуватимемо в порядку обміну — до 10 на рік.

Розширюється співробітництво в галузі туризму, відновився обмін студентами, встановлюються контакти між

ДАМО ШАНС СВІТОВІ!

Молодіжний центр КІСМу розпочав свою роботу в жовтні 1986 року. Звідтоді у його житті відбулося вже немало цікавих подій: засідання диспут-клубу на тему «Твій вільний час», клубу інтернаціональної дружби — «Російський чай»; дисколюб прийняв своїх перших відвідувачів. Іде підготовка дископрограми, основна тема якої — боротьба з пияцтвом і алкоголізмом, за тверезе життя.

У листопаді в дисколюбі молодіжного центру відбулася прем'єра програми «Людино, дай світові шанс!». Утвердження ідей миру і прогресу, боротьба проти загрози ядерної катастрофи — ось головна мета програми, головний ідеал сучасної епохи. Учасники молодіжного центру склали листа з вимогою припинити гонку озброєнь, який адресували президенту США Рональду Рейгану. Лист було зачитано після програми. Схвалюючи думки, викладені в ньому, учасники вечора підписалися під текстом листа.

...В програмі «Людино, дай світові шанс!» прозвучали й такі слова: «Хочеш миру — борись за мир! У цій боротьбі не повинно бути сторонніх спостерігачів. Кожен повинен рішуче сказати за себе...». На підтвердження цих слів учасники молодіжного центру виявили бажання перерахувати кошти, виручені за програму «Людино, дай світові шанс!», до Радянського фонду миру.

О. СЕРЕДА,

режисер молодіжного центру
Кіровоградського інституту
сільськогосподарського машинобудування.

І ЗНОВ ЗОЛОТА ЛИХОМАНКА

Все почалося кілька років тому в легендарних традиціях золотих лихоманок Каліфорнії, Австралії, Південної Африки і Аляски. Звістка про те, що бразильський селянин Зенеціо да Сільва знайшов великий самородок на схилі гори Серра-Пелада, одразу облетіла околицю. Через півтора місяця в цьому богом забутому місці, за 500 кілометрів на південь від гирла Амазонки, у тверду, мов камінь, землю в пошуках дорогоцінного металу заpendло вгризалось 20 тисяч прихильників золотого тельця.

За традицією знахідка золотого самородка, незалежно від розмірів, відзначалася пострілом в повітря. Очевидці стверджують, що такий салют було чути до 200 разів за добу. Бувало, коли добувалося до тонни золота за день. Однак більша частина здобичі переночувала до кишень власників притонів, крамарів і перекупщиків. Випадки вбивств шукачів золота з метою грабежу стали звичайним явищем.

Коли вісті про все це нарешті дійшли до властей, на Серра-Пелада було кинуто озброєних поліцейських для наведення порядку. Зокрема, золото почали приймати в спеціальних пунктах за офіційною і досить високою ціною. Однак жадоба наживи штовхає людей на нові безумства. Вдень і вночі юрби золотошукачів снують угору-вниз по схилу гори, згорбившись під вагою мішків з породою, харчуються чим бог пошле, сплять часто під відкритим небом. Незабаром про події цих днів нагадуватимуть хіба що сплюснуті схили гори, поламані лопати та легенди місцевих жителів.

На знімку: золотошукач на Серра-Пелада.

Фотохроніка ТАРС.

Усе ближче до ідеалу?

Ще один тест на «ідеального» чоловіка проведено в США. Аж 11 тисяч американок, однак, змусили організаторів вкотре прозайчно зітхнути.

Більшість з опитуваних відповіла, що вигляду чоловіка не надається аж такого значення, натомість головним залишається вміння справити враження. Чуйний, турботливий. Ну, і щоб мав гарний факх, який дозволив би утримувати дім і родину...

Вірність і інтелігенція? Важливо, ясна річ, але не в абсолюті. Зрештою, як і романтичність і потяг до домашнього затишку — в Європі ж це все ще «по-дідівськи» цінується.

Алергія... від дружини

Статистика свідчить і про таке: випадки алергії на дружину і навпаки зареєстровано у Швеції і США. На Скандинавському півострові захворів чоловік, який після піврічного спільного життя з дружиною ледь не щотижня мав алергійні висипання на шкірі. У США так само постраждала якась жінка...

Обидва випадки були науково досліджені. До розлучень, на щастя, не дійшло, однак пари мусять проживати окремо. Спілкування для них призначає лише лікар.

Ця «чародійка» реклама...

Якась французька фірма, що спеціалізується на виробництві інсектицидів, дістала не лише славу, але й неодмінні в таких випадках гроші після того, як залучила до випробування дії нового препарату темношкіру танцівницю Кітті Лого з паризького нічного клубу «Крейзі Хос».

Отож, мадам Лого майже в костюмі Єви замкнули у скляній кабіні з... трьома тисячами комарів. З голови до ніг експериментаторку обмастили «днво-засобом», і через годину кабінку було відчинено. Яким було захоплення присутніх, коли Кітті дійшла звідси без жодного (!) укусу комах!

Та чи у відсутності укусів була все-таки першопричина ажіотажу?

[За матеріалами періодичної преси].

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.
На украинском языке. Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

НАША АДРЕСА:

316050. МПС,

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-54-26; відповідального секретаря — 2-55-65; відділів робітничої молоді та внутрішнікового життя, сільської молоді — 2-53-94; пропаганди, листів і масової роботи — 2-59-82; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-55-65; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолабораторії — 2-53-22; оголошень — 4-28-96; коректорської — 3-61-83.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.